

LIBRIS

We know
books

HUGH HOWEY

SILOZUL

ÎNCEPUTURILE

A doua parte din seria SILOZUL

Ediția a III-a

Traducere din limba engleză de

ANA-VERONICA MIRCEA

ARMADA

CUPRINS

Primul schimb: MOȘTENIREA.....	9
Al doilea schimb: ORDINUL	171
Al treilea schimb: PACTUL	337

LBRIS

We know
books

PRIMUL SCHIMB

MOȘTENIREA

Sub dealurile din Districtul Fulton, Georgia

Troy se întoarse printre cei vii și descoperi că se afla într-un mormânt. Se trezi într-o lume a detenției, cu o placă groasă de sticlă mătuită presată pe față.

De cealaltă parte a obscurității sticloase se agitau umbre întunecate. Încercă să-și ridice brațele, să bată în sticlă, dar avea mușchii prea slăbiți. Dădu să țipe, dar nu reuși decât să tușească. În gură avea un gust amar. În urechi îi răsunară zăngănitul unor lacăte grele, care se deschideau, și uierul aerului, scârțâitul balamalelor de multă vreme nefolosite.

Luminile de deasupra capului erau strălucitoare, mâinile care-l atingeau, calde. Îl ajutară să se salte în capul oaselor în timp ce continua să tușească, înceteșând cu respirația aerul răcoros. Cineva avea apă. Pastile de luat. Apa era rece, pastilele amare. Troy se strădui să bea câteva înghițituri. Nu putea ține paharul fără susținere. Mâinile îi tremurau în vreme ce-l inundau amintirile, scene din coșmaruri îndelungate. Senzația de adâncire în timp și cea a zilei de ieri se contopiră. Se cutremură.

Un halat din hârtie. Pișcătura benzii adezive desprinse. O smucitură de braț, un tub tras din vintre. Doi bărbați în alb îl ajutară să iasă din coșciug. Aburul se înălța în jur, aerul condensându-se și împraștiindu-se.

Ridicându-se și clipind ca să se ferească de lumina orbitoare, Troy se uită la șirul de sicrie pline de oameni vii, care se întindeau de-a lungul pereților îndepărtați, curbați. Plafonul părea scund; apăsarea

țărânei îngrămădite deasupra, foarte sus. Și anii. Trecuseră atât de mulți. Probabil că toți cei la care ținuse nu mai erau.

Nimic nu mai era.

Pastile îi înțepau gâtul. Încercă să le înghită. Amintirile păliră ca visele după trezire și simți cum îi aluneca printre degete tot ce știuse.

Căzu pe spate, dar bărbații în alb își dăduseră seama că asta urma să se întâmple. Îl prinseră și-l întinseră pe podea, în foșnetul unui halat din hârtie pe pielea care se înfiora.

Imaginile reveniră; amintirile îl năpădiră ca o ploaie de bombe, apoi dispărură.

Pastilele nu puteau face mai mult decât atât. Aveau să fie nevoie de timp ca să nimicească trecutul.

Troy începu să plângă în hohote, cu fața în palme, cu o mână compătimitoare pe creștet. Cei doi bărbați în alb îi permisă să trăiască momentul. Nu grăbeau procesul. Era un gest de curtoazie transmis de la un suflet trezit la altul, ceva pe care toți oamenii adormiți aveau să-l descopere într-o bună zi, la ridicarea din coșciugele lor.

Pentru ca, în cele din urmă, să-l uite.

2049

Washington, D.C.

Vitrinele înalte de sticlă, cu trofee, serviseră cândva drept bibliotecă. Existau indicii. Articolele de pe rafturi datau de secole, în timp ce balamalele și micile lacăte ale ușilor de sticlă n-aveau decât vreo câteva decenii. Rama geamurilor era din lemn de cireș, dar vitrinele fuseseră făcute din stejar. Cineva încercase să ascundă asta sub mai multe straturi de baif, dar textura lemnului nu se potrivea. Culoarea nu era perfectă. Astfel de amănunte săreau în niște ochi antrenati.

Congresmenul Donald Keene percepuse toate aceste indicii fără s-o fi vrut. Vedea că o epurare de proporții avusese loc cu mult timp înainte, din dorința de a elibera spațiul. La un moment dat, în trecut, din sala de așteptare a senatorului fuseseră scoase aproape toate cărțile obligatorii de legislație. Cele câteva tomuri rămase stăteau tăcute în colțurile întunecate ale vitrinelor de sticlă. Erau închise, cu cotoarele împodobite cu o dantelă de crăpături, cu pielea veche jupuindu-se ca pielea omenească arsă de soare.

Câțiva dintre colegii novici ai lui Keene umpleau sala de așteptare, măsurând-o cu pasul și agitându-se, cu toții la început de mandat. Ca și Donald, erau tineri și încă extrem de optimiști. Aduceau schimbarea pe Colina Capitolului. Sperau să-și îndeplinească îndatoririle cu succes, acolo unde predecesorii lor de o naivitate similară nu reușiseră.

Nervoși, discutau între ei, așteptând să le vină rândul să-l întâlnească pe senatorul Thurman din Georgia, statul lor de reședință. Donald își imagină că erau un cârd de preoți, stând la coadă ca să-l întâlnească pe

papă și să-i sărute inelul. Expiră prelung și se concentrează asupra conținutului vitrinelor, lăsându-se captivat de comorile din spatele sticlei, în timp ce unul dintre colegii săi, reprezentanții Georgiei, trâncănea despre Centrele de Control și Prevenire a Îmbolnăvirilor din districtul lui.

— ...și au pe website-ul lor acest îndrumar detaliat, acest manual de pregătire și de ripostă în cazul unei – și aici, luați aminte – în cazul unei invazii de zombi. Vă vine să credeți? Ai naibii zombi! Ca și cum până și CCP-ul ar fi de părere că e posibil s-o ia ceva razna și să ajungem dintr-odată să ne *mâncăm* unii pe alții...

Donald își reține un zâmbet, temându-se că reflexia lui ar fi putut rămâne captivă în sticlă. Se întoarse să se uite la fotografiile de pe pereți, câte una pentru fiecare din ultimii patru președinți, alături de senator. Fiecare înfățișa aceeași postură și aceeași strângere de mână, pe același fundal cu steaguri neclintite de vânt și sigilii înzorzonate, supra-dimensionate. Senatorul părea neschimbat, în timp ce președinții veneau și plecau. Părul lui fusese alb de la bun început și rămăsese alb; părea cu desăvârșire neatins de trecerea deceniilor.

Alăturate, fotografiile se devalorizau, cumva, una pe alta. Păreau înscenări. Contrafaceri. Ca și cum toți membrii aceluia grup alcătuit din cei mai puternici oameni din lume ar fi cerșit o ocazie de a sta și de a se poza alături de el, immortalizându-se pe un carton, ca atracție plasată pe marginea drumurilor.

Donald râse, iar kongresmenul din Atlanta i se alătură.

— Da, nu-i așa? Zombi. E hilar. Dar gândește-te, OK? De ce-ar fi *publicat* CCP-ul un asemenea manual dacă...

Donald ar fi vrut să-și corecteze colegul, să-i spună de ce râdea de fapt. *Uită-te la zâmbete*, ar fi vrut să-i zică. Erau pe fețele *președinților*. Senatorul arăta de parcă ar fi preferat să se afle în altă parte. Se părea că întreaga succesiune de comandanți supremi știa cine era cel mai puternic, cine avea să rămână acolo încă mult timp după sosirea și plecarea fiecăruia dintre ei.

— ...e ca și cum ar sfătui pe toată lumea să țină câte-o bătă de baseball lângă lanternă și lângă lumânări, nu? Pentru orice eventualitate. Știi, pentru terciuit creieri.

Donald își scoase telefonul ca să vadă cât era ceasul. Se uită la ușa încăperii, întrebându-se cât mai avea de așteptat. Își puse telefonul la loc, se întoarse către vitrină și studie raftul pe care o uniformă militară fusese aranjată cu migală, ca o lucrare origami rafinată. Partea stângă a pieptului hainei era o panoplie de medalii; mânecile fuseseră îndoite și fixate astfel încât să iasă în evidență șnurul împletit, auriu, cusut de-a lungul manșetelor. În fața uniformei, pe un suport special din lemn, se afla o colecție de monede decorative, dovezi de apreciere din partea unor oameni care-și slujeau patria în afara hotarelor ei.

Cele două aranjamente spuneau multe: uniforma despre trecut, iar monedele despre trupele în misiune, încadrate de două războaie. În primul luptase senatorul în tinerețe. Pe al doilea se străduise să-l împiedice, ca bărbat mai vârstnic și mai înțelept.

— ...da, știu, pare o nebunie, dar ai idee ce poate face turbarea dintr-un câine? Ce face *de fapt*, din punct de vedere biologic...

Donald se aplecă să studieze monedele decorative. Numărul și de- viza inscripționate pe fiecare desemnau un anumit regiment. Sau un batalion? Nu reușea să-și aducă aminte. Charlotte, sora lui, trebuia să știe. Era undeva, acolo, pe un front.

— Ei, asta nu te neliniștește deloc?

Donald își dădu seama că îi fusese adresată o întrebare. Se întoarse către kongresmenul vorbăreț. Avea în jur de treizeci și cinci de ani, erau aproape de aceeași vârstă. Vede la el propriul păr care începuse să se rărească, propriul început de burtă, neplăcuta alunecare către vârsta mijlocie.

— Dacă nu mă neliniștesc zombii? râse Donald. Nu. Nu pot spune așa ceva.

Kongresmenul se apropie un pas, îndreptându-și privirea către uniformă aranjată ca și cum ar fi acoperit pieptul unui războinic.

— Nu, spuse. Dacă nu te neliniștește întâlnirea cu *el*.

Ușa compartimentului de recepție se deschise, lăsând să se audă telefoanele care sunau de cealaltă parte.

— Domnul kongresmen Keene?

O secretară între două vârste stătea în cadrul ușii, cu silueta zveltă, athletică, scoasă în evidență de bluza albă și de fusta neagră.

— Domnul senator Thurman vă poate primi acum, spuse ea.

În trecere, Donald îl bătu pe umăr pe kongresmenul din Atlanta.

— Hei, baftă, murmură acesta.

Donald zâmbi. Se luptă cu tentația de a se întoarce să-i spună că-l cunoștea pe senator destul de bine, că în copilărie îi stătuse pe genunchi. Numai că era prea ocupat ca să-și ascundă neliniștea.

Trecu dincolo de ușa groasă, lambrisată, din lemn de esență tare, pătrunzând în inima sanctuarului senatorului. Nu era ca și cum ar fi traversat holul casei unui bărbat ca să-i scoată fiica în oraș. Era cu totul altceva. Tensiunea întâlnirii în calitate de colegi, când el avea senzația că rămăsese copilul de odinioară.

— Pe aici, zise secretara.

Îl conduse printre perechi de birouri mari, la care stăteau oameni în plină activitate, cu o duzină de telefoane țârlând în răbufniri scurte. Tineri de ambele sexe, în costume, cu cămăși și bluze impecabile, aveau câte un telefon în fiecare mână. Expresiile lor plictisite sugerau că era vorba de rutina unei dimineți de lucru obișnuite.

Donald întinse mâna când trecu pe lângă unul dintre birouri, măturând lemnul cu degetele. Mahon. Acolo, birourile asistenților erau mai frumoase decât al lui. Și decorul: covor persan, mulură lată, în stil vechi, ca și tavanul casetat, candelabrele care păreau din cristal veritabil.

În capătul încăperii pline de zumzet și de bipuri, o ușă lambrisată se deschise, lăsându-l să iasă pe kongresmenul Mick Webb, a cărui întrevvedere tocmai se încheiase. Mick nu-l văzu pe Donald, fiind prea absorbit de dosarul deschis pe care-l avea în față.

Donald se opri și-și așteptă colegul și vechiul prieten din facultate.

— Ei, întrebă el, cum a mers?

Mick își ridică privirea și închise dosarul cu un pocnet. Și-l îndesă sub braț și dădu din cap.

— Bine, bine. De minune. Zâmbi. Îmi pare rău că ne-am întins atât de mult. Bătrânul nu se mai sătura de mine.

Donald râse. Îl credea. Mick intrase în birou degajat. Nu era doar înalt și chipeș, avea charismă și încredere în sine. Donald glumea spunând că, dacă nu i-ar fi venit atât de greu să rețină numele oamenilor, prietenul său ar fi ajuns într-o bună zi președinte.

— Nicio problemă, zise. Eu mi-am făcut prieteni noi, adăugă, înfigându-și degetul mare în umăr.

Mick zâmbi cu gura până la urechi.

— Sunt sigur.

— Da, bine, ne vedem la fermă.

— Firește.

Mick îl bătu pe braț cu dosarul și se îndreptă spre ieșire. Donald prinse privirea aspră a secretarei senatorului și se grăbi să țină pasul cu ea. Femeia îl invită cu o fluturare de mână în biroul discret luminat și închise ușa în urma lui.

— Domnul kongresmen Keene.

Senatorul Paul Thurman se ridică de la biroul său și întinse mâna. Pe față îi apărură un zâmbet scurt, cunoscut lui Donald atât din poze și de la televizor, cât și din copilărie. În ciuda vârstei – probabil se apropia de șaptezeci de ani, dacă nu-i și împlinise cumva –, senatorul era suplu și în formă. Cămașa Oxford i se mula pe trupul de soldat; deasupra nodului cravatei se zărea un gât gros; părul alb îi rămăsese la fel de curat și cu o tunsoare la fel de impecabilă ca a unui militar din serviciul activ.

Donald traversă încăperea întunecoasă și îi strânse mâna.

— Mă bucur să vă văd, domnule.

— Te rog, ia loc.

Thurman eliberă mâna lui Donald și arătă către unul dintre fotoliile din fața biroului său. Donald se lăsă pe pielea de un roșu strălucitor, între brațele pe care inserțiile aurii păreau nituri solide dintr-o grindă de oțel.

— Ce face Helen?

— Helen? Donald își îndreptă cravata. Minunat. S-a-ntors în Savannah. I-a făcut cu adevărat plăcere să vă vadă la recepție.

— Soția ta e o femeie frumoasă.

— Mulțumesc, domnule.

Donald se străduia să se relaxeze, ceea ce nu-i era deloc de folos. Biroul purta giulgiul amurgului, chiar și cu luminile ascunse. Afară, norii erau tot mai urâți – joși și negri. Dacă începea să plouă, trebuia să se-ntoarcă în biroul lui prin pasajul subteran. Puteau să-l acopere cu covoare și să-i pună din loc în loc lustrele alea mici, dar el știa că se afla

sub pământ. Tunelele din Washington îl făceau să se simtă ca un șobolan alergând printr-un canal de scurgere. Acoperișul părea întotdeauna gata să se surpe.

— Cum ți se pare slujba?

— E bună. E mult de lucru, dar e bine.

Voia să-l întrebe pe senator de Anna, dar ușa din spatele lui se deschise înainte de să apuce. Secretara intră și le lăsă două sticle cu apă. Donald îi mulțumi, apoi răsuci dopul sticlei sale și văzu că fusese deja desigilată.

— Sper că nu ești chiar atât de ocupat încât să nu poți lucra ceva pentru mine.

Senatorul Thurman ridică o sprânceană. Donald luă o înghițitură de apă și se întrebă dacă aceea ridicare a sprâncenei era o abilitate pe care-o puteai stăpâni, aducând-o la perfecțiune. Îl făcea să-și dorească să ia poziția de drepti și să salute.

— Sunt sigur că-mi pot găsi timp, răspunse. După toată campania pe care-ai făcut-o în favoarea mea? Altfel mă-ndoiesc c-aș fi trecut de primul tur.

Răsuci între degete sticla de pe genunchi.

— Tu și Mick Webb o să fiți din nou așa, nu? Ca niște buldogi.

Donald avu nevoie de o clipă ca să priceapă că senatorul se referea la mascota facultății lor. În timpul studiilor, în Georgia nu se omorâse cu sportul.

— Da, domnule. Hai, Dawgs.

Spera că nu greșise cu nimic.

Senatorul zâmbi. Se aplecă, astfel încât chipul lui prinse lumina blândă care-i cădea pe birou, accentuându-i ridurile altminteri ușor de trecut cu vederea. Fața uscățivă și bărbia pătrată îl făceau pe Thurman să pară mai tânăr când îl priveai din față decât atunci când îl vedeai din profil. Era un om care câștiga teren mai degrabă abordându-i pe ceilalți direct decât încolțindu-i în ambuscade.

— În Georgia ai studiat arhitectura.

Donald dădu din cap. Îi era ușor să uite că îl cunoștea pe senator mai bine decât îl cunoștea acesta pe el. Unul dintre ei parcurgea mai multe titluri de ziar decât celălalt.

— Așa e. În cei patru ani de universitate. Pentru masterat am ales urbanismul. M-am gândit că pot face mai mult bine guvernând oamenii decât desenând cutii în care să-i plasez.

Se cutremură când se auzi rostind replica. Era o zicală din timpul studiilor pentru masterat, un lucru pe care credea că-l lăsase în urmă, laolaltă cu dozele de bere strivite de frunte și cu ocheadele galeșe către fundurile în fustă. Se întrebă pentru a nu mai știa câta oară de ce fuseseră chemați, el și ceilalți noi membrii ai Congresului. Când primise invitația, crezuse că nu era decât o vizită protocolară. Pe urmă se lăudase Mick cu întrevederea lui, iar Donald își închipuise că era vorba de un soi de formalitate sau tradiție. Însă acum se întreba dacă nu cumva era un joc al puterii, o șansă de a-i flata pe reprezentanții Georgiei, în vederea momentelor în care lui Thurman avea să-i fie necesar un anumit vot într-un for inferior, *de mai mică importanță*.

— Spune-mi, Donny, cât de bine te pricepi să păstrezi secrete?

El își simți sângele înghețând în vene. Se sili să rădă, alungând valul neașteptat de nervozitate.

— Am fost ales, nu?

Senatorul Thurman zâmbi.

— Și astfel ai învățat, probabil, cea mai bună lecție despre secrete. Își luă sticla cu apă și o înalță într-un salut. *Dezmințire*.

Donald dădu din cap și sorbi din apă. Nu era sigur încotro se îndrepta discuția, dar se simțea deja stânjenit. Presimțea una dintre acele înțelegeri de culise pe care promisese să le elimine dacă avea să fie ales.

Senatorul se lăsă pe spătarul scaunului.

— În orașul ăsta, dezmințirea e sosul secret, spuse el. Cel care ține toate ingredientele laolaltă. Iată ce le spun noilor aleși: adevărul o să iasă la lumină – iese întotdeauna –, dar o să se amestece cu toate *minciunile*. Senatorul își răsuci mâna. Va trebui să dezminți fiecare minciună și fiecare adevăr cu aceeași înverșunare. Lasă site-urile web și palavragiile care se plâng de mușamalizări să deruteze lumea *în locul* tău.

— Ăă... da, domnule.

Donald nu știa ce altceva să spună, așa că luă încă o gură de apă.

Senatorul ridică din nou sprânceana. Rămase o clipă nemișcat, în tăcere, apoi întrebă pe neașteptate: